

[Svend Jakobsen.]

det, men det betyder ikke, at der ikke fortsat er bolignød. Der er en del tilbage endnu, og der er især mange uretfærdigheder. Der er en betydelig mangel på ligestilling på en række punkter. Vi går fra socialdemokratiet til disse forhandlinger om de langsigtede boligløsninger med den målsætning, at de skal skabe en større grad af retfærdighed på boligmarkedet.

Derfor vil et væsentligt mål for os i disse forhandlinger være at få fjernet de uligheder, der er mellem parcelhusejere indbyrdes, de uligheder der er mellem lejerner indbyrdes, og de uligheder, der er mellem ejere og lejere.

Det er vor opfattelse, at de lovforslag, vi her har til første behandling, kan danne et godt grundlag for at nå frem til et sådant resultat. Men vi går også til disse forhandlinger med en betydelig forpligtelse over for beslutningen til at begrænse det offentliges direkte og indirekte støtte til boligsektoren.

Vi har under sparerunden i marts måned fra 4 partier fået tilslutning til, at disse subsidier skal begrænses med i hvert fald 1½ milliard kr. Det er lidt paradoksalt, at det femte parti, det konservative folkeparti, ikke gav tilslutning til denne målsætning i betragtning af, at det var de konservative, der opererede med de største tal på besparelser. Det skyldes måske, at de konservative ikke i samme grad som de øvrige partier følte sig forpligtet til konkret at anvise besparelsesmulighederne.

Det er store tal, det offentlige yder i direkte og indirekte støtte til boligsektoren, vel omkring 6 milliarder kr. pr. år, og det betyder, at en stor del af befolkningen betaler en højere skat for selv at få en lavere boligudgift. De lovforslag, som regeringen her har lagt frem med en provenuvirkning op mod 1½ milliard kr. betyder, at en større del af de faktiske boligudgifter vil blive registreret som det, de er, nemlig boligudgifter. Alt andet lige må man sige, at skatteudskrivningen må ligge 1,5 milliard kr. højere i en situation, hvor vi ikke placerer et sådant beløb som boligudgift.

Det var nogle mere principielle betragtninger på baggrund af det samlede lovkompleks, der ligger foran os. Jeg skal derefter gøre nogle bemærkninger om de enkelte lovforslag.

Ligningslovsforslaget, som er stillet af finansministeren, betyder et brud på det real-kreditforlig, som et enigt folketing i 1970 under VKR-regeringen indgik, idet det her var en forudsætning, at der i fremtiden skulle regnes med en lejeværdi på 4 pct. af den til enhver tid gældende vurdering. Jeg har imidlertid forstået på udtalelser fra samtlige partier i folketinget, at man ikke vil tage dette brud unødigt op, og jeg kan på mit partis vegne give tilslutning til finansministerens forslag om en nedsættelse fra 4 til 3½ pct.

Denne nedsættelse betyder, at de 250.000 parcelhusejere, der har erhvervet deres parcelhus siden 8. december 1969, får en lavere værdi af egen bolig, end de har måttet kalkulere med på det tidspunkt, da de erhvervede huset. Jeg ved vel, at ikke alle har gjort sig bekendt med de gældende regler, og vi ved også alle, at hussælgerne i vid udstrækning har koncentreret anstrengelserne om at oplyse, hvilket underskud og dermed hvilken skattefordel der vil være det første år, i stedet for at oplyse om, hvilken udvikling der vil være ifølge gældende lov. Jeg tror, det er vigtigt, at det lovforslag, vi denne gang vedtager, publiceres godt og helst med en understregning af, at partierne vil vedstå det også efter næste vurdering, således at kommende huskøbere ikke baserer deres boligøkonomi på, at folketinget nok igen ved 16. alm. vurdering foretager indgreb, der afbøder den virkning, som folketinget havde forudsat ved indgåelse af realkreditforliget, men som vi nu foreslår foretaget indgreb i.

Hvis vi derefter ser på huse, for hvilke der er beregnet lejeværdi efter 13. alm. vurdering, er der tale om følelige stigninger, og vi kan derfor tilslutte os en overgangsperiode som foreslået af finansministeren, der betyder, at vi først i 1976 når frem til, at der er ens regler for værdi af egen bolig i alle parcelhuse. Men i betragtning af de stigninger, der er tale om, må det accepteres.

Jeg vil godt tilføje, at stigningens størrelse er en konsekvens af, at vi har fastlåst vurderingsgrundlaget i en 8-årig periode, og vi ser af udviklingen fra 14. til 15. alm. vurdering, at selv en 4-årig fastlåsning giver ganske betydelige udsving. Vi bør derfor sikkert overveje, om vi ikke på et tidspunkt skulle nå frem til en årlig a conto-regulering